

høre det. Derimod er der under Underretsproceduren i Almindelighed ikke nogen Grund til, at Vidnet skulde kunne modsætte sig Afhøring af Parternes Sagførere, og derfor har man med Hensyn til Underretsproceduren kun beholdt den Regel, at enhver af Parterne kan forlange, at Rettens Formand afhører Vidnerne. Det er en Bestemmelse, der nærmest er beregnet paa at gøre det lettere for Folk at undvære Sagførerhjælp ved Underretterne.

Ændringsforslag Nr. 54 er vel ikke nødvendigt, men det kan ikke skade, og det er vistnok rigtigst at faa udtrykkelig sagt, hvad der er foreslaaet.

Ændringsforslagene Nr. 55 og 56, som ere stillede af et Flertal, gaa ud paa at indføre en lille Forhøjelse af de Godtgørelser, som tillægges Vidnerne dels ved at give dem Ret til et fornyet Vederlag for hver 4 Timer, de skulle være borte fra deres Hjem ud over 8 Timer (efter Forslaget er det henholdsvis 6 og 12 Timer), dels ved at sætte deres Befordringsgodtgørelse noget op, nemlig fra 7 til 10 Øre pr. løbende Km. Den vil neppe, selv om den bliver 10 Øre, dække, hvad det virkelig vil koste Vidnet at skaffe sig Befordring.

Ændringsforslag Nr. 57 gaar kun ud paa for Syns- og Skønsmand ligesom for Nævninger — og det samme gælder for øvrigt om de fleste borgerlige Ombud — at indføre en Aldersgrænse. Dog er Ændringsforslaget, som det vil ses, stillet saaledes, at der ikke er givet nogen ubetinget Ret; kun naar der kan faas andre, maa man ikke tage Folk, der have fyldt 65 Aar, naar de ikke ville.

Ændringsforslaget under Nr. 58 gaar kun ud paa at tilføje en Paragraf, som formentlig paa dette Sted ogsaa bør medtages, saaledes som den ærede Justitsminister ved 2den Behandling gjorde opmærksom paa.

Ændringsforslaget under Nr. 59 er en Rettelse af en Trykfejl, og Ændringsforslaget under Nr. 60 paa samme Maade en Rettelse af en Citatfejl.

Ændringsforslagene under Nr. 61, 62 og 63 ere kun Konsekvenser af, at Sø- og Handelsretten indføres i Systemet.

Ændringsforslaget under Nr. 64 er en Konsekvens af, hvad der ved 2den Behandling blev vedtaget med Hensyn til § 329. Ligesom det nemlig i denne Paragraf er fastsat, at man ved Landsretterne kan lade Parternes Afhøring ske, inden man tager Bestemmelse om Vidners Indkaldelse, saaledes er der Grund til at op-

stille en lignende Regel for Højesteret, og det er kun det, som Ændringsforslag under Nr. 64 gaar ud paa.

Ændringsforslaget under Nr. 65 fastslaar, at Øvrigheden skal eller bør gøre Skridt til en Umyndiggørelse, selv om ingen af Familien rører sig, naar det findes at være i vedkommendes virkelige Interesse.

Ændringsforslaget under Nr. 67 er foranlediget ved, at det vel neppe gaar an ligefrem at stille en Ting og et Barn i Klasse med hinanden. Navnlige ser det noget underligt ud, naar det hedder, at hvis Tingen eller Barnet ikke findes, skal Interessen ansættes i Penge. Derfor har det forekommet Udvalget, at det var rigtigere at skille disse to Ting ad, saaledes at man først giver en Regel om Tingen og saa siger: „Lyder Dommen paa, at Dødfældte skal udlevere et Barn, har Fogden umiddelbart at sætte Dommen i Værk“ o. s. v. Samtidig dermed mene vi, at det vil være rigtigst udtrykkeligt at udtale, hvad der maaske ogsaa ellers vilde blive antaget, nemlig at de Bestemmelser, der findes i § 481 om Skyldnerens Pligt til at opgive, hvad han har til Fyldestgørelse af Fordringen, og det Tvangsmiddel af Fængsel, ved hvilket han kan tvinges til at opfylde sin Pligt, ogsaa kan anvendes, naar Spørgsmaalet under en Eksekution er om at tage en Ting fra Rekvizitus eller om at faa et Barn udleveret. I saadanne Tilfælde vil det netop være af stor Betydning, at han er pligtig til at sige, hvor Tingen er, eller hvor Barnet er. Det er der endnu mere Trang til her, end naar Spørgsmaalet er om almindeligt Udlæg for en Pengefordring.

Ændringsforslaget under Nr. 69 er begrundet i, at man har ment, at Fogedens Afgørelse af det særlige Spørgsmaal, som der omtales, ikke bør være inappellabel, men at der bør være en Adgang til at besvare sig derover.

Ændringsforslaget under Nr. 70 er nærmest stillet for at hindre, at Rekvizitus kommer til at udrede alt for store Beløb i Sagførersalærer o. desl., og det hænger sammen med en Bestemmelse i § 485, hvorefter Fogeden skal yde Vejledning ved Eksekutionen af Underretsdommen. Under Hensyn til denne Bestemmelse er man gaaet ud fra, at det ofte ikke vil være nødvendigt ved slige Lejligheder at lade en Sagfører møde for sig. Man erkender naturligvis, at der kan være Tilfælde, hvor det kan være rimeligt, at Rekvirenten gør det, men selv i saadanne Tilfælde mene vi,